

РЕШЕНИЕ

№ 4335

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 13.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **14169** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във вр. с чл.64, ал.4 от ЗИНС.

Образувано е по жалба на С. Н. Н., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в затвора в [населено място],12 гр., срещу отказ на Началника на затвора С. да бъде назначен на работа в кухнята на затвора на пенитенциарното заведение, като „хранец“. В жалбата подробно са развити съображения за нарушение на законовата процедура съобразно чл.166, ал.1 от ППЗИНЗС вр. с чл. 166, ал.2 от ППЗИНЗС вр. чл.35 от ППЗИНЗС. Моли отказът да бъде отменен, преписката да бъде върната, с указания до началника на затвора да го назначи на работа в кухнята на затвора.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат. Моли съдът, жалбата да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – началник на затвора-С., не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В отговор от 20.12.2019г. чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, моли съдът да остави същата без разглеждане като недопустима, алтернативно да я отхвърли като неоснователна..Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, III отделение, 11 –ти състав, като обсъди доводите на страните, както и събраните по делото доказателства приема следното от фактическа:

Приложена е молбата на лишения от свобода с рег. № 6831/21.11.2019г. /л.18/ да бъде назначен на работа в кухнята на затвора като „хранец“, върху която е поставена

резолюция „НЕ“ с подпис и дата 26.11.2019г. от Началника на затвора-С. с изложени мотиви за отказ поради това, че на лишения от свобода е наложено дисциплинарно наказание съгласно Заповед №61/14.02.2019г. и съобразяване с оценката на риск от рецидив по чл. 55 от ЗИНЗС. Върху молбата е положен още подпис на Д. Т. „за комисия“ с дата 22.11.2019г. По делото е представен Протокол №26 от проведено на 26.11.2019г. на основание чл.164 от ППЗИНЗС заседание на Комисия за разглеждане на молби за работа на лишени от свобода в затвора [населено място], състояща се от общо девет членове, с имена и длъжности, отбелязани в протокола. Под №18 е разгледана молбата на С. Н. Н., посочено е, че становището е отрицателно. Протоколът е утвърден от Началника на затвора С., който също го е подписал.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима като подадена в срок, срещу административен акт, който засяга правата и интересите на жалбоподателя и подлежи на оспорване по съдебен ред. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В чл. 77, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС правото на труд е регламентирано като право на лишените от свобода да получат подходяща работа, което по възможност се удовлетворява. Това право на изтърпяващите наказание не е свързано с безусловно задължение на длъжностните лица да осигурят правото на труд. Законът не вменява на административния орган задължение да осигури или да възложи работа на лишения от свобода. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 163, ал. 1 ППЗИНЗС участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхната ресоциализация, превъзпитание, придобиване или повишаване на професионалната им квалификация, а не придобиване на доходи, трудов и осигурителен стаж. Чл.172, ал.2 от ЗИНЗС определя, че възлагането на съответната работа, която трябва да изпълнява всеки лишен от свобода се определя от администрацията, съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното състояние и работоспособността на лицата, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията им. Чл.164 от Правилника за прилагане на ЗИНЗС допълва, че важно значение за назначаването на един лишен от свобода на работа има и оценката на риска и изискванията на режима и охраната. Това означава, че волеизявлението на административния орган за отказ може да е продиктувано от обективна невъзможност за предоставяне на подходяща работа или от субективна преценка, във връзка с положението на конкретния лишен от свобода и изискванията за сигурност, на каквато законът му дава право.

Следователно, както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност, по целесъобразност.

Съгласно чл. 145, ал.1 административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, но не и по отношение на тяхната целесъобразност. Член 169 АПК задължава съда при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност да провери единствено дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

В случая компетентният орган от администрацията на затвора С. по целесъобразност прецени дали да назначи лишения от свобода на работа. В изпълнение на процедурата по чл.164 от ППЗИНЗС кандидатите за заемане на свободните работни места подават заявление до съответния началник чрез инспектора по социални дейности и

възпитателна работа, който дава мотивирано писмено становище. В случая молбата на С. Н. е подадена до началника на затвора и е била разгледана от съответната специализирана комисия по чл.164 ППЗИНЗС, заседавала на 26.11.2019г., чийто членове са Д. Т. – ЗНРОД, Д. Г. – НС „СДВР“, С. Ж. – орг. по ТОКБДЗЗ и още шестима инспектори по социални дейности и възпитателна работа, подписали протокола. Съгласно чл. 164, ал. 3 от ППЗИНЗС, включването на лишените от свобода в трудова дейност се извършва след установяване на работоспособността им и въз основа на преценка на редица фактори, сред които и оценката на риска от рецидив и вреди по чл. 55, ал. 2 от ЗИНЗС. Съгласно чл. 164 от ППЗИНЗС е уреден реда за кандидатстване и критериите за назначаване на свободни длъжности в рамките на разкритите работни места, като в ал. 7 се предвижда, че приоритетно се разглеждат заявленията за работа на лишени от свобода, които спазват реда и дисциплината и са с доказани трудови качества. Тъй като правото на труд на лишените от свобода е свързано с положителни последици за правното им положение, сред предпоставките за реализирането му с възлагане на определена работа, е доброто поведение на осъденото лице, спазването на вътрешния ред и дисциплина, недопускането на дисциплинарни нарушения и непристойно поведение. Такива критерии за преценка се прилагани от администрацията в затвора. Настоящият състав намира, че цялостното поведение на лишения от свобода, вкл. спазването на задълженията по чл. 96 от ЗИНЗС и на забраните по чл. 97 от ЗИНЗС, са предпоставки, които следва да са налице при осъществяване на трудовата им дейност, респ. отклонението от предписаното поведение, неизпълнението на предписаните задължения и нарушението на установените забрани задължават органа да прецени дали лицето отговаря на критериите по чл. 164, ал. 3 от ППЗИНЗС, за да работи или при констатираните деяния показват липсата на превъзпитание и ресоциализация.

Отрицателното становище, дадено след установяване на работоспособността на лишения от свобода, въз основа на преценка относно здравословното му състояние, възрастта, пола, професионалната квалификация, интересите и предпочитанията му, както и оценката на риска и изискванията на режима и охраната е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Протоколът е подписан от началника на затвора за „утвърдил“, с което същият, като компетентен орган е направил валидно волеизявление за приемане на предложението на комисията и е постановил отказ на молбата за работа при спазване на изискванията за законосъобразност.

Неоснователно е изложеното в жалбата оплакване, че немотивираността на административния акт е основание за неговата нищожност. Нарушаването на формата на акта по чл.59, ал.2, т. 4 от АПК, част от която е изискването той да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, би било основание за унищожаване, не за нищожност на същия, освен когато не е спазено изискването за писмена форма, липсва разпореждане или то е толкова неясно, че не може да бъде изведено чрез тълкуване, или актът не е подписан. В конкретния случай постановението отказ не страда от порок, относно липса на форма. Налице е волеизявление на органа, съдържащо се в молбата на лишения от свобода, изразено с резолюция „Не!“. Налице е и формулиран мотив – на лишения от свобода е наложено дисциплинарно наказание, съгласно Заповед №61/14.02.2019г., което е с неизтекъл давностен срок, взета е също под внимание и оценката на риска от рецидив, съгласно чл.55 от ЗИНЗС, която е 71 точки.

Предвид изложеното, като е спазил предвидената в ЗИНЗС и ППЗИНЗС

процедура по разглеждане на молбата административният орган е упражнил компетентно и законосъобразно предоставената му от чл.166, ал.2 ЗИНЗС оперативна самостоятелност. Неоснователни са възраженията, че липсва изрично решение на комисията по чл.35 от ППЗИНЗС, тъй като такова е формулирано в протокол №26 от заседание, проведено на 26.11.2019г. и то е отрицателно. Налице е и писмен акт на административния орган, произнесен и обективиран върху молбата на лишения от свобода от 21.11.2019г., поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, формулирана в становището на юрк. М., постъпило заедно с преписката, се явява основателна. На основание чл. 143 АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в минимален размер от 100 /сто/ лева.

Поради горното, на основание чл.172, ал.2 от АПК АССГ, 11 състав

РЕШИ:

ОТВХЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. Н. Н. срещу отказ на Началника на затвора С. да го назначи на работа като „хранещ“ в кухненски бокс по молба от 21.11.2019г.

ОСЪЖДА С. Н. Н. да заплати на Затвора [населено място] сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

Съдия: